

bodo posledice? Zgodeno je, da bi se mogla le spomlad polja tako obdelati, kakor bi bilo potrebno za ljudsko prehrano. Te razmere nas nevarnost, temu silijo in ne moremo se splošno govoriti, da se bo bodočnosti obdelovalo le toliko zemlje, kolikor se je s, ah more obdelovati in koliko se potrebuje za samega človeka. Posledice tega so pa vsakemu

Pomanjšanje mleka.

Vrhutega je še pa pomanjšanje mleka večje od dne do dne, kajti popolnoma brezobzirno se rekvirirajo in koljejo krave-mlekarice in telice, breje več kakor 4 mesece. Večina naših kmetov in sicer ravno največ, in najbolj, ima dandanes v svojih hlevih le še mlado živino in še ta se rekvirira brez ozira na težo, brez ozira na to, ali je rekvirirana žival krava-mlekarica ali breja telica, brez ozira na to, ali je le na pol rekvirirana ali celo nič rejena. Zelo pogosto se pokole taksu goveja živina, da daje le prav malo mesa.

Slabe posledice.

Kakšne najbitje posledice bo pa imelo vse to? Težavno v rašanje, kako vzdržati do prihodnje zveze, zlasti v slučaju, če ne bo uvoza iz inozemstva. Čezalovati se pa mora, da pri vsem tem ne vlada čut za pravico in zakon, da se ne ozira na n.česar, da se marveč morda reče: Preskrbi se, kakor se pač more! Pri takih, ki trajo v resnici dosti živili, se nikdar ne preiskuje tako natančno, kakor tam, kjer jih je malo ali pa celo nič. Ali se je morda že kje v restih pregledovalo, ako bi se kje namenjale velike zaloge živili? Nikdar! Le kmet mora prenašati vse to in sicer vrhutega večkrat v letu. Kmetstvo ljudstvo je že skrajno razburjeno. Kmetje izgubljajo veselje do dela. Govori se toliko o tem, kako zvišati pridelovanje živili, toda na potrebne pogoje, kateri so se tukaj že tolikokrat zahtevali, se pa ne ozira.

Gospod! Če nam vojaštvo, oziroma vojska, pobira vse naše mlade delavske moči, če ne bo več toliko živine, da bi se moglo pravočasno obdelati polja in končno, če se nam bo odvzemala naša življenjska moč, naša živila, na ta način, kakor se je to dosedaj dogajalo, potem mora priti in bo prišlo tudi tako daleč, da bodo vsled nezadostne hrane pojemale naše moči in končna posledica bo lakota. Ako pa bo uničeno kmetstvo delavstvo, bodo čutili posledice tega tudi vsi drugi stanovi, katerim se dandanes godi veliko bolje nego kmetu. (Živahno pritrjevanje.)

Sveta prisega Franc zov proti Nemcem

Med francoskim ljudstvom vlada še vedno veliko sovraštvo proti Nemcem, ki so leta 1870 in 1871 odtrgali od Francije deželi Alzacijo in Lotaringijo. Ze pred leti se je ustanovilo ljudsko društvo "Sveta Zveza", katero si je zapisalo za glavno načelo: pogognati Nemce nazaj s francoskih tal. Preteklo nedeljo je imela "Sveta Zveza" velikanski shod v Sorboni v Parizu. Zbralo se je na tisoče in tisoče francoskega ljudstva. Predsednik Deskanet je obnovil naslednjo sveto prisego francoskega naroda: "Prisegamo pri naših mrtvih in pri vojaki ob Marni, ob Iseri in pri Verdunu, da ne bomo prej odložili orožja, dokler se ne bo maščevala krivica, katera je bila pripravljena že skozi celih 40 let proti svobodi sveta, dokler ne bodo osvobojene Belgija, Srbija in Rumunija in dokler Francija ne bo zopet pridobila leta 1870-1871 izgubljenih pokrajin." Tisočglava ljudska množica je ponavljala to sveto prisego francoskega naroda.

Nemška ofenziva na zahodu.

Angleško časopisje piše, da se bo že v bližnjih dneh pričela nemška ofenziva na zahodnem bojišču. Naobeh straneh se pripravljajo na mrlišno naglico na velike boje. Nemci so baje spravili večino svoje armade iz Italije in z ruske fronte na fronto proti Francozom in Angležem. A tudi ti se pripravljajo na vso moč, da zavrnejo silni naval Nemcev. Na pomoč so jim že prišli Amerikanci z moštvom in z močno artilerijo. Cela Anglija in Francija in tudi Amerika se pripravljajo na velike in krvave boje. To bo boj na življenje in smrt. Gre za to, ali si pribori svetovno nadvlado Nemčija ali Anglija s svojimi zavezniki. Vojni strokovnjaki so mnenja, da tako krvave bitke, kakor se bo bila letošnja spomlad na zahodu, še ne pomni svetovna zgodovina.

Državni zbor ima prihodnjo sejo v torek, dne 19. februarja.

Poljaki proti vladi. Poljski klub je po svojem načelnstvu razpustil ministrskemu predsedniku, da bodo Poljaki odslej v državnem zboru in v delegacijah stopili v najostrejšo opozicijo proti vladi. Poljaki so silno vznemirjeni, ker se je v mirovni pogodbi z Ukrajinci priključilo k Ukrajini mnogo poljskega

ozemlja, n. pr. gubernija Holm in še tudi obsejni deli gubernije Lublin in Kielce. Poljaki ne morejo mirno gledati, kako se obširni kosi Poljske trgajo od Poljske in pridružujejo drugemu narodu. Ker grof Cernin ni branil poljske pravice in zahteve, radi tega Poljaki ne marajo več biti v vladnem taboru. Tako bodo sedaj tri močne slovanske skupine proti vladi: Čehi, Jugoslovani in Poljaki. Te tri skupine štejejo nad 200 poslancev. V vladni tabor pa so vstopili Ukrajinci, kateri so zelo zadovoljni, da se je Ukrajini priključilo toliko poljskega ozemlja. Vlada skuša pridobiti na svojo stran tudi nemške socialne demokrate in Italijane. Tazo bi imel Seidler proti združenim Slovanom zbrane Nemce, Ukrajince, Italijane in nemške socialne demokrate. S temi bi potem skušal spraviti pod streho državni proračun in — še nadalje vladata proti Slovanom. Če le ne dela Seidler zopet račun brez krčmarja!

Ogrski državni zbor bo baje vlada razpustila, če ne bo sprejel vladnega predloga glede spremembe voilne pravice.

Rednate novice

Nova častna kanonika lavantinske škofije. Cesar je z odlokom z dne 23. januarja 1918 imenoval dekana in župnika v Smarju v. g. Ivana Bohanec ter dekana in mestnega župnika v Brežicah v. g. Josipa Mešiček, za častna kanonika lavantinskega stolnega kapitelja. Čestitamo!

† Župnik Karel Tribnik. Dne 10. februarja t. l. je v Jurklostru nagloma umrl lamošnji župnik č. g. Karel Tribnik v 72. letu svoje starosti. Rojen je bil leta 1846 na Muti, v duhovnika posvečen leta 1872. Kot kaplan je služboval v Rušah, Konjicah, pri Sv. Juriju ob južni železnici, v Loku pri Zidanem mostu, na Teharjih in pri Novicerkvi do leta 1893, ko je bil imenovan za župnika v Jurklostru, kjer je služboval do njegove smrti dolgo dobo 25 let. Njegov pogreb se je vršil v torek, dne 12. februarja ob 10. uri predpoldne. Mnogozasluznemu in obcepriljubljenemu župniku svetila večna luč!

† P. Fruktuoz Frank. Franciskan p. Fruktuoz Frank pri Sv. Trojici v Slov. gor. je nenadoma preminul. Dne 15. januarja je šel v svoj rojstni kraj Prem na Kranjskem poročat svojo sestrčno. Dne 31. jan. se je vrnil v Maribor in iskal voznička da bi se peljal do Sv. Trojice. Pa žal brez uspeha. Pošta slučajno tudi ni vozila. Zato jo je mahnil peš. Večkrat je tožil o nezdravem srcu. Težavna pot ga je silno zmucila. Tako se je potožil preč. g. župniku pri Sv. Lenartu. Po kratki večerji je v hudi megli in temi nadaljeval svojo pot čez travnike med Sv. Lenartom in Sv. Trojico. Četrte ure od samostana je v temi in megli zgrešil pot in zasel v potok Velka. Tu ga je kap zadela. Šele 5 febr. so ga našli. Stal je v vodi na lončen na obrežje. V roki je imel kovček in dežnik. Pokojni Fruktuoz je bil blagega srca. Usoda njegovega življenja je bila skoz in skoz tragična, ki je končana s hipno smrtjo. V Slov. goricah se je zlasti ljudstvu v obče pri ljubil radi svoje priprostosti in ljubeznjivosti. To je kazal povsod, kjer je deloval. Bog mu bodi milostljiv!

Poroke. Dne 3. svečana se je v Pišecah poročil g. trgovec Josip Gerec z gđc. Nežiko Gerec. Bilo srečno! Na gostiji se je nabralo za Krekov spomenik 62 K in za Tiskovni dom 63 K. — V Framu pa se je poročil poslovođa Kmetijske zadruge v Račah g. Sim. Ducman z gđc. Grizelda Merku iz Testa. Obilo sreče!

„Slabosegodi“ Ljubša, inženir v Siamu, je doma od Sv. Jurija ob Ščavnici, iz Brkovec (ako ne iz Bolehnečic), znani veliki imenitni vesnici poleg križevske župnije. Tako nam poroča njegov rojak, g. J. S.

Dobre časopise dajte brati drugim! Vsak naročnik časopisa naj skrbi, da bo bralo njegov list kolikor mogoče mnogo ljudi. Ali je škoda ali ni, da že grede časniki drugi dan po rojstvu v razne postranske namene kot ničvreden papir? Ali ne bi rajši ponudili prebran časopis sosedu ali znancu, ki ga sam nima? Redek bo, ki bi ga zavrnil in nekaj se venčar vedno prime. In ravno v naših dneh imajo naši listi toliko dobrega in potrebnega za naše ljudstvo! Skrbimo torej vedno za nove naročnike naših listov, pa skrbimo tudi — in to še posebno — za nove bralce. Morda poteče čas za nabiranje novih naročnikov, za nabiranje novih bralcev ne poteče nikoli. Vsak dober list naj bi šel skozi več rok, predno roma v staro šaro. Ljudje silno radi berejo. Berejo vse, kar dobe, in prav hvaležni so tistemu, ki jim da pametno čtivo. Tako je mogoče delati od osebe do osebe in ravno podrobnega dela nam je tako treba.

Klaverjev koledar 1918 je že razprodan. Iste ga ponatisniti v sedanjih težkih časih ni mogoče. Vsa dospela naročila bomo zaznamovali za koledar

1919 in istega takoj poslali ko bo gotovo. — Družba sv. Petra Klaverja za afrikanska misijone. Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Slovenski vojak ne mara „Stajerca.“ Počepisan izjavljamo, da se je v članku, ki ga je prinesel ptujski „Stajerc“ v letošnji prvi številki pod naslovom „Iz turških dežel“, objavilo moje ime brez mojega vedenja in dovoljenja. Povdarjam, da nimam nikakega povoda našim narodnim sovražnikom po „Stajercu“ pošiljati novoletna voščila in pozdrave, napadati naše narodne boritelje in obečati zvestobo vsememstvu. Zivela avstrijska Jugoslavija! Alojz Tantežl iz Raskovca pri Konjicah, slovenski topičar na Turškem.

Ptujski shod Kmetске Zveze je „Stajerca“ hudo poparil. Nemškutarski list je sodil, da so že vsi ljudje v ptujski okolici kakor kalini obseleli na njegovih limanicah. Pa se je prav debelo zmotil. Ravno politični shod na Svečnico je dokazal, da je v ptujski okolici nemškutarskih kalinov prav malo, da je ljudstvo v ogromni večini pošteno katoliško in značajno narodno in tudi, česar se „Stajerc“ najbolj boji, navdušeno jugoslovansko. To so ljudje „Stajercemumu“ uredniku tako glasno povedali in tako silno zaklicali v nemškutarska ušesa, da mu še zdaj zveni po njih. Shod seveda ni bil razbit, kakor lažejo nemški listi in „Stajerc“, marveč je poslanec Brenčič govoril dolg govor. Razbit pa je bil Linhartov poskus, na tem shodu priti do besede. Do besede ni prišel, ampak do nečesa drugega, kar je čutil na lastni koži in radi česa, toži, kakor napoveduje v svojem listu, enega izmed najhujših napadalev pri sodniji. Kaj domaga potem laž v nemških listih o uspehu stajercijancev na omenjenem shodu? Naš shod se je vršil, n. s. govornik je govoril, stajercijanski ni smel govoriti, marveč je moral slišati take težke in tako bridke, da jih bo še dolgo pomnil. Vrh tega pa je še nekaj dobil za spomin, ki ga je vzel s seboj. Kje je torej uspeh? So li prejeti pljunki in sunki uspeh? A morda zavoljo tega, ker bo Südmarka morala zopet globlje seči v žep in plačati denar za bolečine?

Cvetke z Brenčičevega shoda v Ptuj na Svečnico 1918. Iz Ptuja se nam piše: Kakor je bila ptujska nemška družba zmiraj organizirana in oborožena in je pretepal mirne in poštene Slovence pri njihovih prireditvah, tako se je postavila tudi za ta Brenčičev shod. Mestni pobalini so se na predvečer pridružili in zbirali orožje, da napadejo na Svečnico kmete, ki bodo prišli „pretepavati mestjanov, ki so te vojske krivi.“ Tako se je nalagalo najnižjo fakinažo. Ljudstva z dežele pa je prišlo na Svečnico toliko na shod, da si ptujska fakinaža pri belem dnevu ni upala nanj. Pa so se pobotali tudi z oblastmi, ker je dobil Linhart 12 vojakov, da more na shod, sicer ga naše ljudstvo ne bi pustilo med se. Ker nemška fakinaža ni mogla razgrajati na shodu, pa je motil Linhart v senci 12 pušk, toda naši Slovenci so mu jih našli, kakor jih še nikdar ni čul. Brez vojakov gotovo ne bo nikdar več prišel na naš shod. Ali bodo nazadnje res oblasti postavile vsakemu našemu zborovalcu za vrat vojaka s puško, da ne more dati duška svojem avstrijsko-jugoslovanskemu mišljenju? Mi ostanemo pod vlado našega cesarja, toda nikdar več pod nadvlado Nemcev! Sme že preveč pretrpeli. Mi kličemo: „Proč z Orniki in Linharti in enakimi!“ (Linhart je kot nesposoben od vojaške službe oproščen za to, da v Ptuj na trgu ceni ženskam, kako drago sme katera ceniti svoje borne pridelke. Kako Linhart postopa, to izkustva pa menda imate že! Vaši možje pa bi imeli važnejši vzrok, da se jih oprosti. „Kdor ima oči, da vidi, naj gleda!“ Ko gre za to, da se osumniči poštene Slovence, porabi nemška klika najostudnejša sredstva. Zmiraj enako. Hitro po Brenčičevem shodu se je poslala brzojavka na nemške liste, da je bil shod razpuščen, ker so se čuli protiaustrijski medklici. Kako pa so se glasili? Le čujte! Linhart vpije: „Wiederwohl! je bil Slovenec.“ Glas mu odgovori: „Tak kakor ti!“ Drug glas: „Pie Linhart! Bog je ustvaril človeku glavo zgoraj, tele tu pa naorej.“ To so po nemškurski pameti protiaustrijski klici. In srbofilni medklici so se čuli, piše stajercijanec, pa kaka! Linhart besni proti Jugoslaviji, in nekdo zavpije: „Pie, le tiho bodi, še boš ti srbski kralj!“ In na temelju tega denuncira ptujska propalost naše ljudstvo protidržavnega mišljenja. Pjebi ptujski nemčurji, ko so sedaj odhajali rekruti, — ste jim prodajali šopke samo z Viljemovo in Hindenburgovo podobo, a nobenega z našim cesarjem. Da, le Nemčijo imate zmiraj v očeh, nas avstrijske Slovence pa obrekuje, kakor da nismo cesarju zvesti. Padli ste tako globoko, da globlje ne morete, in vaš konec, kakšen bo? Nekaj malo našega ljudstva ste bili zaslepili. Večina zapeljanih je že spregledala: šnop-sarji pa bodo poginili z vami. Pred tem vas ne rešijo niti vojski, niti policaji, niti nemški uradniki. A nam je zasijal beli dan in mi vidimo svoj cilj: Jugoslavijo! Od županov, ki so se v Ptuj pomotoma podpisali za Nemce, so vsi preklicali svoje podpise, le krčevinski Zavec še ne. Ta pobira po tise proti Jugoslaviji in si po nepotrebnem brusi svoj jezik nad Slovenci. Mi bomo že ob svojem času roščrbeli za njegov šub. Zavedno naprej za Jugoslavijo!

Urednik „slovenskega“ lista za nemštvo Ptuj. Ptujski Nemci so oni dan priredili „Deutschen Sprechabend.“ Pri tem „deutschen Sprechabend“ je imel glavno besedo urednik „slovenskega“ lista „Stajerca.“ Ta možakar, ki vsiljuje svoj umazan list kakor Jud svojo slabo robo in ki trdi, da je ta cunjia e-